

Samlet set vurderer vi, at det her lovforslag ikke på nogen måde har til hensigt at gøre noget for reelt at sikre bedre vandmiljø, at sikre bedre naturbeskyttelse. Det er alene bestemt af, at man nu i sin langsommelighed og udsættelse af tingene bliver overhalet af en EU-deadline, som man gerne vil leve op til, og så kommer man med et lovforslag, der på det helt overfladiske, formelle plan siger, at nu har vi levet op til vores implementeringsfrist, men i øvrigt har vi ikke gjort nogen indsats.

Det synes jeg er for tyndt. Jeg synes, at i stedet for at hænge sig i en dato, som er forskertset på grund af regeringens udsættelser og forsinkelser og nedskæringer, skulle man hellere se tingene i en sammenhæng, så vi fik lavet en ordentlig naturindsats i sammenhæng med naturbeskyttelsesloven, skovloven osv., når regeringen på et tidspunkt får taget sig sammen til også at fremsætte forslag om det.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så går vi over til næste ordfører. Det er hr. Keld Albrechtsen.

Keld Albrechtsen (EL):

Sammenfattende kan man sige om det her lovforslag, at det jo nok burde have haft overskriften: Uden mål og med. Der er ingen målsætninger i det, man ved ikke, hvor man vil hen, og der er heller ingen midler i det. Det er sådan set meget logisk, for når der ingen mål er, hvorfor skal der så være nogen midler.

Men det, der er, er en masse bemyndigelser til ministeren, det er det konkrete i det. Det vil sige, at hvis vi vedtager det her lovforslag, sådan som det ligger, er det eneste, der står tilbage, at vi har flyttet en hel masse beføjelser fra Folketinget over til ministeren.

Det er muligvis behageligt nok for en regering at få nogle flere beføjelser, så man ikke behøver at trættes med at skulle høre på genstridige folketingsmedlemmer, som man synes stiller for mange spørgsmål osv., det kan da godt være, at det kunne være behageligt, men jeg sidder stadig væk tilbage med en betydelig undren over, at det kan være især Venstres politik bare sådan at dele generelle bemyndigelser ud til ministre.

KL 19.20

Jeg har jo nu efterhånden været medlem af Folketinget en del år, og jeg kan godt huske, da Venstre var i opposition. Hver gang der kom et lovforslag fra den daværende socialdemokra-

tisk-radikale regering med selv den mindste bemyndigelse og selv, hvis det var helt præcist fastlagt, hvad den gik ud på, og hvad den kunne bruges til, og hvilke grænser der var for bemyndigelsen, så kom der alligevel et stærkt principielt indlæg fra partiet Venstre, som jeg i øvrigt var helt enig i dengang, og jeg mener stadig væk også, at man skal være meget varsom med bare at dele bemyndigelser ud til ministre.

Og hvad kommer der så her? Der kommer en blankocheck, en kæmpemæssig blankocheck til miljøministeren. Ja, jeg vil endda gå så vidt som til at sige, at der formentlig er tale om mere end en blankocheck, der er tale om en gummicheck, for der er heller ikke økonomisk dækning for det, ministeren får bemyndigelse til. Der tales i bemærkningerne om udgifter på 35 mio. kr., men hvis man har tænkt sig at leve op til EF-direktiverne og samtidig har tænkt sig, at man vil give især landområder generel adgang til at få erstatning for at holde op med at forurene – det er jo det, der ligger bag ved det, det er jo det, der er kernen i den her sag, at man mener, at mennesker, der i dag forurener vores natur, skal have en erstatning for at holde op med at forurene – så bliver det jo rasende dyrt.

Det var det, jeg var inde på, at der jo fuldstændig mangler konsekvensberegninger i det her, for hvis man bruger det der princip med, at der skal ydes erstatning for at holde op med at forurene – som om det var en ret, man kunne have, men det ligger jo i Venstres, De Konservatives og Dansk Folkepartis politik, at de mener, at der er nogle, der er udstyret med en ret til at forurene, og hvis vi tager den fra dem, så skal de have en erstatning – så når vi altså op på de der tal på 1,5-2 mia. kr., hvis det skal gennemføres. Man har selvfølgelig ikke de penge på grund af skattestøppet, og hvilken konsekvens drager man så? Ja, så drager man den konsekvens, at så sker der i realiteten ingenting.

Men af direktiverne fremgår det jo – f.eks. habitatdirektivet – at det gælder for den enkelte borger; den enkelte borger har pligt til at følge direktivet, dvs. pligt til at holde op med at forurene i det omfang, som det fastlægges, og det er vel at mærke uden erstatning.

Derfor sidder ministeren i et kæmpe juridisk morads, som han selv har bevæget sig ud i ved at begive sig ud i den erstatningsproblematik. Hr. Jørn Jespersen nævnte et erstatningsproblem, der kan opstå i forbindelse med de store svinefarme, hvor man giver tilladelser uden at tænke på konsekvenserne, fordi man ikke vil